

Arrest

nr. 162 322 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 6 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 4 april 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2010 werd ingediend door:

*LF (R.R. xxx), geboren op (...)1977 te Shköder
Ook gekend als: DLF, geboren op (...)1977 te Gronik (Servië)*

+ 2 minderjarige kinderen,

*DES (R.R. xxx), geboren op (...)1999 te Brussel
DES (R.R. xxx), geboren op (...)2003 te Brussel*

*Nationaliteit: Albanië
Adres: (...) 1080 SINT-JANS-MOLENBEEK*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 in. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980.

Betrokkene stelt ernstig gevaar te lopen in het land van herkomst. Betrokkene legt daar evenwel geen enkel bewijs van voor. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Betrokkene stelt dat een terugkeer een trauma zou betekenen maar toont dat evenmin aan.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De advocaat van betrokkene beweert de situatie van betrokkene gelijkaardig zou zijn aan andere regularisatiebeslissingen. Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene, FL, het ontheemdenstatuut voor Kosovaren verkreeg en op die basis een Bewijs van Inschrijving in het vreemdelingenregister voerde van 06.07.1999 tot 06.01.2000. Betrokkene hield haar Kosovaarse afkomst steeds vol totdat zij bij de aanvraag tot regularisatie d.d. 29.11.2008 opeens een geldig Albanees paspoort voorlegde. Betrokkene legt ook bij onderhavige aanvraag 9bis een geldig Albanees paspoort voor. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden en heeft op basis van haar valse verklaringen een verblijfsvoordeel genoten. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat bovendien ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 13.09.2000 met een beslissing 'niet ontvankelijk' - weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets minder dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Eventuele elementen van integratie (betrokkene verblijft langdurig in België, zou geïntegreerd zijn, zou duurzame sociale bindingen zijn aangegaan, spreekt Frans, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd, legt getuigenverklaringen voor, zou werkbereid zijn, heeft schoolgaande kinderen en zou hier het centrum van haar belangen hebben) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde of fraude zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

We merken echter nogmaals op dat betrokkene getracht heeft de Belgische overheid te misleiden en op basis van haar valse verklaringen een verblijfsvoordeel heeft genoten. De vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van een manifeste appreciatiefout en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat er geen eenduidige invulling is van het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Ze meent dat de opgeworpen fraude niet draagkrachtig genoeg is om haar aanvraag af te wijzen en dat dit in balans dient te worden gebracht met de elementen van integratie. Ze stelt vanaf 1999 in België te verblijven, dat haar kinderen geboren en opgegroeid zijn in België. Een terugkeer naar Albanië zou het schoollopen in het gedrang brengen.

2.2. Waar verzoekster betoogt dat haar kinderen hier schoollopen, stelt de Raad vast dat hierover in de bestreden beslissing werd gemotiveerd: "Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen

gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Verzoekster betwist de volgende motieven ten aanzien van de scholing van de kinderen in het geheel niet: *"daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden"*, en *"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten"*. Deze motieven blijven dus staan. De loutere bewering van de verzoekende partij volstaat niet om aannemelijk te maken dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betwist het onderdeel van de motivering in de bestreden beslissing, m.b.t. het misleiden van de Belgische overheid niet: *"Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene FL, het ontheemdenstatuut voor Kosovaren verkreeg en op die basis een Bewijs van Inschrijving in het vreemdelingenregister voerde van 06.07.1999 tot 06.01.2000. Betrokkene hield haar Kosovaarse afkomst steeds vol totdat zij bij de aanvraag tot regularisatie d.d. 29.11.2008 opeens een geldig Albanees paspoort voorlegde. Betrokkene legt ook bij de onderhavige aanvraag 9bis een geldig Albanees paspoort voor. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden en heeft op basis van haar valse verklaringen een verblijfsvoordeel genoten. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat bovendien ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit*."*

Verzoekster is het niet eens met voorgaande voor zover dit van belang zou zijn geweest om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het determinerende motief op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, bestaat in het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft kunnen aantonen die het niet mogelijk zouden maken een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Het is zo dat verzoekster in kader van de buitengewone omstandigheden haar langdurig verblijf heeft opgeworpen.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, bij de beoordeling van het langdurige verblijf, rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster op basis van valse verklaringen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verkreeg. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure en het feit dat verzoekster desalniettemin lange tijd in België zou zijn gebleven niet tot gevolg heeft dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen in haar herkomstland. Uit de beslissing kan niet worden afgeleid dat louter omwille van haar valse verklaringen, de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeksters kritiek, volgens de welke de andere elementen niet in ogenschouw zouden genomen zijn, is derhalve niet dienstig. Zij is immers niet in staat aan te tonen dat door de verwerende partij niet op alle door haar aangehaalde elementen ingegaan zou zijn.

Ook op het aangehaalde element van integratie werd in de beslissing ingegaan. Hieromtrent werd gesteld dat het element van integratie een onderzoek zou kunnen uitmaken conform "artikel 9.2" van de vreemdelingenwet en dat integratie op zich geen tijdelijke terugkeer naar het herkomstland onmogelijk maakt.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Zij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 25 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde elementen.

Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekster, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven betreffende haar privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Door deze concrete motieven niet te betwisten, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat een *“er (dient) opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”*. Verzoekster maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekster ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werden miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC